

Szathmári István

SLAVICA B.

A melléből egy szőrszál kunkorodott ki, uram, pontosabban a bimbó holdudvarából, én először láttam ilyet, igen, nem is hittem el, azt gondoltam, rosszul észlelem, valami optikai trükk ez, húzás, játék, fintor felém, de úgy volt, mert újból néztem, sőt meg is fogtam, uram, dörzsölgettem finoman az ujjaim között, hallottam halvány hangját a tettek, kicsit sercegett, nyikorgott, nyikordult, már egészen vonzónak találtam, anynyira új volt, azonban mégis rúgott, taszított engem, mégsem tudtam abbahagyni, igen, és ő csak mosolygott, kissé félreérthetően, a Slavica, a szeplői szétfutottak az arcán, barnás-vörös haja a vállára omlott, közben besütött a nap, besütött az udvari lakás ablakán, a kertben csend honolt, nem feleseltek egymással a madarak, a házinéni fenti szobájában aludt, majd egyszer levágom, mondta, és kivillantak fehér fogai, megérkezett Öcsi, a negyvenéves kisfiú, a házinéni aranyos fia, hallottam, hogy beáll a garázsba, ha akarod, folytatta Slavica, most láttam először meztelenül, igen, eddig csak portyáztam a testén, felfedező utakra indultam, de most itt volt, teljesen pőrén a már-már vakító napban, a függöny meg-megremegett, -rándult, zöld szag volt mindenütt, kora nyár, uram, macska mászott a kerti virágok között nesztelenül, a ház kedvence, a Nyuszi, óvatosan megállt az ablak alatt, mic-mic, nevetett Slavica, közben én csak dörzsölgettem a szőrszálat, rajtam sem volt semmi, álltunk a fényben alig húszévesen, nem volt szép az ágy, a fal, semmi se volt az, béreltem a lakást, a kert végében a budi, nem tudtam, a Slavica sejti-e, először jött el hozzám, és csak álltunk, még semerre sem akartunk menni, az Öcsi most veszi elő a nagylavórt, tudtam, már mindent tudtam róluk, a konyhában mosakszik, a fürdőszobának háttal, beleül és az anyja mossa, csutakolja széles, szőrös hátát, nem akar nőszülni, panaszkodott néha a néni, ha Öcsi már kihajtott a garázból, és a jó nevű, jól fizető munkahelyére ment, és nézett rám, ránk, mert többen vettük ki a lakrészt, mintha csak valami ötletet várt volna, vagy valami mást tőlünk, és akkor jött vissza az Öcsi, és önfeledten lubickolt a hatalmas lavórban, csak egy sárga kacsa hiányzik, kommentáltuk röhögve, de azért egy kicsit zavartan, uram, mert be lehetett látni, akár egy performansz, igen, színlelőadás, ott előttünk, ha megállunk egy percre, kettőre, mert néha kellett, igen, milyen idők is voltak, idegen városban,

idegen helyen, idegen szobában, csak azért, hogy majd legyünk valakik, tanulni jöttünk, képezni magunkat, Slavica egészen messziről, de ő egy jobb környéken lakott, előkelő negyedben, ahol csak halkan, finoman suhantak az autók.

Volt, hogy bekopogtam az ablakán. Be nem hívott sose. Lehet, hogy nem fogadhatott vendéget, férfit. Lehet, hogy a szülei akarták így, beszélték meg a főbérelővel. Ha nyitva volt az ablak, még kopogni se kellett, csak egy helló és már hajolt is ki az utcára, de előbb elhúzta a függönyt, nincs alattam semmi, mondta néha, és nevetett, de nehezen adta magát, igen, ha szép idő volt, kirándulni mentünk a környező hegyekbe, ahogy errefelé mondták az emberek, de hol volt mindez az igazi hegyektől, mégis elfogadtuk, mi mást tehattünk volna, a Duna meg csak kanyargott elöttünk, mindenféle fa, szemét, tetem sodródott rajta, de azért hajók is voltak meg csónakok, néztünk le a csúcsról meg jóval odébb, nem tudtam, tudhattam, Slavicának mit jelentett ez, ahol ő élt, sohasem voltam, a nyelve is más volt, mindene, mégis jártuk az apró hegyeket, és időben fogtuk vissza magunkat, ha olyasmit szerettünk volna kérdezni egymástól, ami nem illett bele a képbe.

Öcsi fürdése, fürdetése is kép volt, csak másmilyen. Azt hiszem, sejtette, hogy kilessük, látjuk, az anyja is, igen, kellett a közönség, az elismerés, a taps, ha már játszanak ott nekünk, ne hiába tegyék, és utána Öcsi csak úgy meztelenül, szőrös háttal, nedvesen kilöttyentette a szappanos vizet a virágokra, hogy a Nyuszi nyávogva, sértődötten iszkoljon messzire.

Majd jött a törülközés, de ezt már nem vártuk meg. Anyyira direktnek tűnt. Csak már nőszülne meg, ismételtette a néni, akár egy mantrát, és fáradtan nézett ránk. Nem válaszoltunk, mit is mondhattunk volna. Maradt a szoba, az idegen, megszokhatatlan szag. Meg valami zaj, aminek forrását nem sikerült kideríteni.

Slavica nem mozdult, nem akart mozdulni, pedig diszkrétan, nagyon finoman az ágy felé húztam, szinte észrevétlenül, de ő talán mégis észrevette, megvetette a lábát, szép, csillogó bőre volt, az öle is vöröses, főleg abban a kora nyári napban, nemsokára indulunk, mondta, és én nem is tudtam valójában, hogy mire is gondolt, gondolhatott, néztem a lábát, amin egy seb volt, olyan elmosódott heg, amikor hegyeket másztunk, előreengedtem, élveztem formás fenekét, örökké Wranglerben járt, de azért a járásával nem stimmel valami, valami másmilyen volt, mint szokott lenni, uram, nem kérdeztem rá, de mégis érdekelt, izgattott a dolog, kegyetlen voltam, kőszívű, tudtam, hogy inkább a hátam

mögött jönne, mászna, de én úgy csináltam, hogy ne legyen így, ott ment, kapaszkodott előttem, és éreztem, szenved, nem nagyon, csak egy kicsit, és én hagytam ezt, igen, néha elvétette a lépést, és akkor úgy tűnt, sántít picit, de akár csalóka is lehetett ez, igen, és ezért, ha tehettem, húztam az időt, hogy megbizonyosodjam, menjen csak, menjen előttem, és utána nagyon szégyelltem magam, nem fért ez belém, mégis bennem volt, és megriadtam ettől, de más nem történt, uram. Mintha éreztem volna, távol vagyok attól, nagyon, ami ő, amit hozott, visz, hordoz magával, tétova voltam, már-már bizonytalan, és lehet, hogy így akartam visszatenni kicsit, önmagam erősíteni irányában, nem tudom, mindenesetre rossz volt ez az egész nekem, mégis tettem, és akkor ott a szobában, a beömlő napfényben, néztem a heget a lábán, és ő csak állt, akár egy szobor, simogatni kezdtem, de ő megrázta magát, mintha áram futott volna végig rajta, még majd megráz engem, gondoltam hirtelen, és egy falatnyit fájni kezdett a szívem.

Szánkóztam, szólalt meg. Alig tízévesen. Nálunk igazi hegyek vannak, völgyek és katlanok. Valódi tél volt. Teljesen az. Vakított a hó. Egészen elvakított. A kedvenc lejtőnkhez mentünk. Ismert volt, kiismert, igen. Mégis felborultam. Egy sziklának csapódtam, egy ideig talán nem is voltam magamnál, innen a heg a lábamon, mert hát műteni kellett. Hónapokig gipszben, tízévesen, mondta, és valamennyit engedett a merevségéből, mikor lekerült a gipsz és menni kezdtem, éreztem, valami nem stimmel odalenn, fogtam a centit, mértem, mértem többször is, mindig úgy jött ki, két centi, kettő a különbség, rám nézett, én meg ki az ablakon, majd újból az ágy felé húztam, bársony finoman, és már adta, megadta magát, de annyira idegen volt ez az ágy, uram, mint már mondtam, habár benne feküdtem, az enyém volt az ágynemű, mégis, igen, és ott voltunk az ágyon, végignyúltunk rajta, és a Slavica, mintha érezte, tapasztalta volna ezt, hirtelen felült, hagyjuk, mondta, és szigorú arccal nézett a napba.

Mérges lettem, bosszús és szótlan. Tudtam, hamarosan utazik. Talán erre célzott akkor. És most örültem is ennek. Igen.

Nem láttam hónapokig. Mire visszajött, esős, lucskos, hideg ősz lett. Öcsi már nagykabátban öntötte ki a lavórból a kopár kertre a szappanos vizet.

Az egyetem folyosóján találkoztunk. Új lakásba költöztem, mondta, és megadta a címet. Sokáig állt a cetli az asztalomon. Külön, elkülönítve mindentől. Néha odamentem és hosszasan néztem.

A központban volt a lakás, felmentem a lifttel, csöngettem, ő jött ki, a Slavica, csapzott voltam, mindenféle bajjal ellátva, mérges is, hogy eljöttem, mégis örülvén annak, hogy otthon van, a folyosó rideg, huzatos, nem sokat mondott, becsukta az ajtót, oda nyúlt, ahova kellett, elaludt a villany, lépések hallatszódttak, valahonnan zene áradt, fogott erősen, már szinte fájt, ez azért van, súgta a fülembbe, mert akkor felültem az ágyon, és nem engedett.

Mikor lejtöttem, tudtam, többé nem fogom látni. Nem megyünk a környező törpe hegyekre, nem vizslatom, sántít-e, igen, másfelé veszem az irányt, mondtam magamnak, de már hiányzott kicsit. Fiatal voltam, uram, mégis éreztem, valami történni fog nagyon, és én mind-ebben benne leszek.

És tényleg bekövetkezett. Azt a várost, ahol született, porig lebombázták. Emberek ezreit zárták táborokba, hogy utána végezzenek velük. Éveken át nem sütött a nap, mesélték, írták, a harci repülők elfedték a fényt.

Nem tudom, merre van, merre lehet. Néha eszembe jut az Öcsi, a mosdás, a fürdetés, és akkor megnyugszom kicsit. Az idegen lakásra nem gondolok. Csak a kert maradt meg, ahogyan kiloccsan a lavórból a szappanos víz.

Vár Ucca Műhely, 2018/3.